

Barnes Pil

! Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

SMITTSKARRE - BOKNER - S. LORIG

No 10 }

Oktober 1879

{ 5. Aarg.

Natten.

I Tidens Morgenrode, da Alt var saare godt,
Et Væsen dog der leved', som sørgede blot;
Hun vandred om saa ene og solte sig forladt,
Ei Noget vilde elske den tause, mørke Nat.

Naar Dagen med sit lysende Elpr slynget om
Med Solen paa Panden saa glad og fager kom,
Da glædede sig Alle; selv den allermindste Fugl
Sin Lov og Pris lod tone og svang sig fra sit
Ejful.

Hvad hjalp det, Nattens Taarer som Dug paa
Græsset randt,
Ved sine Suk og Klager ei nogen Ven hun
vandt;
Man frygted hendes Smerte som hendes sorte
Dragt;
For Andres Sorg at sole maa man Sorgen
have smagt.

Da gik hun til Skaberen, hun samlede alt sit
Mod,

Med ydmyg Bøn og Taarer hun knæled for
hans Fod:

"Jeg ene elstes ikke, - forladt, forhadt jeg gaar;
Stjænk mig en Ven, et Hjerter, som mit Hjerter
forstaar!"

Da smiled Verdens Skaber, og fra det milde
Emil

Sig svinged Eøvnens Engel, som fra Buen
lette Pil;

Han stutted sig til Natten, hun favned ham
glad,
De elskede hinanden og skiltes aldrig ad.

Nu Hadet var udslukket, hun saa kun Kjærlig-
hed,

Med Eøvnen ved sin Side hun gav jo No og
Fred;

Naar Dagen var bortgangen, man velkommen
hende hød,

Dg nye skønne Sange til hendes Tre lød.

Dg saart h: s dem der slagred de Drømme-
engle smaa,

Med Fader og med Moder til Jordens Børn
de saa;

Hvad Dagen bisse negted' og ikke havde
undt,

Det Drømmene dem stjænked saa rigeligt og
runt.

G. S. von Schuberts Rejsefortællinger.

(Slutning fra forrige No)

Tolte Fortælling.

Under mine Skoleaar i W havde jeg engang gjort en Rejse til mine Forældre og under megen Fornøielse tilbragt Paaskeferierne hos dem. Jeg var nu alder paa Tilbagereisen til W; da traf jeg i en Landsby mellem den lille By Merane og Ronneburg, i det deryørende Gæstgiverhus, hvor jeg tilmiddags bederfægede mig med Brød og Melk sammen med en Mand, der saa meget bleg og sygelig ud. Værten spurgte ham, om han seilede Noget. — "Af nei," — sagde den blege Mand — "nu liden jeg ikke mere nogen synderlig Mangel, ru, da jeg ser Guds deilige Sol og kan indaaende den friske Luft og kan gaa, hvorhen jeg vil." Værten spurgte ham derpaa: om han da ikke til enhver Tid han havde kunnet dette? — "I Sandhed, ikke til enhver Tid," sagde Manden, og fortalte derefter, at han for omtrent 6 Aar siden, netop midt under den franske Revolutions rædsomme Tider, havde havt Tilhold og Arbejde som Haandværkspend hos en gammel brav Mester i en liden fransk By. Medens denne Mand sad ved sit Bord og spiste Middag, blev han pludselig indstøvet for den Dørrer, som de dengang regjerende Embedsmænd i hans By havde faaet istand, og da Manden intet Dødt var sig bevidst, gif han ganske roligt derhen. Netop et Kvarters Tid efter, da Konen endnu ventede paa sin Mand med Mæden, kommer en nærværende Bagers Kone, banker paa Vinduet og spørger: om hun vel var vidende om, at hendes Mand nu netop var bleven halskugget. Konen bliver i nogle Diebliske som forstenet, springer derpaa — ganske ude af sig selv — hen i Kæsten, og der maa hun vel have sagt Rædselsmændene Ting, som i høi Grad opbragte dem; thi endnu i den samme Time stod ogsaa hendes Blod paa Gullostinen (saa hedte Halskugningsmaskinen).

Da den tydste Mester erfarede sin gamle Mesters og hans ogsaa velbedagede Egtehustru's Skjæbne; hvilke begge — efter Nabokonnens Udslag — bleve henrettede ene og alene af den Grund, at de kort forud havde herbergeret nogle Schweizere (deres Elægtinier), der havde forkommet Rædselsrændene mistænkelige, — blev han greben af en stor Angst. Han vilde godt, om det saa kun var hans fremmede Erog og Høikøst, kunde fremfalde Mistanken hos disse Følleskranner, som den Manden uskyldig udgødte Blod havde sat i en affindig Drunkenskabssus, og saaledes uden Videre ogsaa bringe ham paa Gullostinen.

Han snørede altsaa sin Rejsebundt sammen og vilde ved Nattetider flygte ud af den bloddrutne By. Da blev han allerede ved Huset's Dør greben og strax ført for Ketten af to Mænd, hvoraf den Ene før i Tiden havde nydt meget Godt i hans gamle Mesters Hus. Hans daarlige Forvar paa slet fransk laante man knapt Die til; havde det ikke været saa sent paa Natten, havde han endnu samme Dag maattet dø; nu førte man ham altsaa til Fængslet. Dette Fængsel var dog allerede saa opsholdt, at der ikke mere fandtes Rum for nogen ny Ankommen; derfor stødte en af Kængevogternes Hjælperhjelper ham ind i et lille mørkt Sidehul, som laa tæt ved et væmmeligt Eted og var fugtigt og gjennemtrængt af styg Stank, derhos ogsaa saa lavt, at man ikke kunde staa opret. Da finder tilsidst den stakkels Mand ved at krybe omkring derinde en noget fremragende Eten paa Muren; paa denne sætter han sig og læner sig op til den med Ryggen. Hele Natten tilbringer han søvnløs, i dyb Bedrøvelse og Frygt for Døden; om Morgenen hører han, hvorledes de Fange ved Siden af ham forstørtebelen blive afhentede til Gullostinen; han hører paa, hvorledes Mange blandt dem ihdeligen jamre og beklage sig for Gud og Mennesker over den grusomme Uret, der begaaes imod dem, — og hvorledes Andre igjen tog Afsted fra de Esterbivende. I hvert Dieblit venter han nu, at man ogsaa vil aabne Døren til hans lavliggende Hul og føre ham bort til Skaffottet. Men dette sker ikke; de Mordere, der sad i Ketten, maa formodentlig have ment, at ogsaa hans Lig allerede laa iblandt de andre Henrettedes, — saafremt de ellers ofrede nogen Tarke paa den til Døden domte Udslænding.

Ikke en Lysstraale kunde falde ind i den dumpe Høveling, hvori den stakkels Fange sad; kun af Støien paa Gaderne og i det nærliggende Gaardsrum kunde han vide, at det var Dag. Ogsaa Hungeren meldte sig nu med uimodstaaelig Magt; dog havde han draget Omsorg for dens første Angreb; thi for hans isomne Tiltrædelse til den paatænkte Flugt havde han stillet i Kommen noget Kjød og Brød, ja ogsaa en liden Kasse med Vin. Han spiste da sit Mundsforraad med inderlige Sukke og Taarer. Endelig, da det bliver stille derudenfor, fordi Natten bryder ind, overmandes ogsaa han af Sønnen; paa den fugtige, murede Jordbund hviler han ud fra sine Forger. Hvorlænge han havde sovet, kunde han ikke vide; da han vaagnede, mærkede han af den ihdelige Larm af de oppe i Solhøset levende Mennesker, at det var Dag. Han søler sig styrtet; den første Tanke, hvormed han vaagnede, var Tanken paa hans fjerre, tro-

faste Moder, som var død allerede før hans Afreise fra Tydskland. "Naar din kjære Moder havde kunnet vide dette, eller dersom hun endnu kunde faa at vide, hvorledes det her gaar dig, hvilket I it vilde det ikke have opvakt hos hende"

Der maai dog ligge en ganske egen Kraft i den barnlig-taknemmelige Erindring om en god, from Moders Kjærlighed; en Kraft, som allerede mange Sjæle i lignende Stillinger som vor Fanges, have erfaret paa sig. Sin Erindring vækker nemlig i et dybtlystnet Hjerter Tanfen om en anden, højere Kjærlighed, hvis jordiske Afbillede er Moderens Kjærlighed til sine Børn, paa en Kjærlighed, som har sagt, at om ogsaa en Moder kunde forglemme sit Barn, vil den dog ikke forglemme os.

Maaske var det dette Sprog, som indbefatter disse Trostegrunde, der nu med Et saaledes til rette Tid opkom i den forladede Mand's Sjæl. "Haa, som ser og ved Alt — som saa gjærn forbarmer sig over den Arme og Glendige, vil heller ikke glemme mig her i det mørke Fængsel," udraaber han overlydt; "jeg er jo ogsaa hans Barn og han min Fader. Han ved jo, at jeg Intet har gjort, som er Vorden værd, og at jeg uden egen Brode er kommen i denne Nød. Men om ogsaa Nøden er stor, saa har han jo sagt: Kald paa mig i din Nød, saa vil jeg frelse dig, og du skal prise mig." Medens den stakkels Mand saaledes trostende og opmuntrende taler med sit eget bedrøvede Hjerter, bliver han ganske frimodig; han fattar Mod til at bede om sin Redning; og saa varmt, saa hjertensindrigt havde han (efter hans eget Sigende) aldrig forhen bedet. Iblandt Andet bad han: at Gud dog atter vilde føre ham ud af denne Graavnat og frem i Lyset, ikke blot til Lagslystet, men ogsaa til Naadens Lyk. — at Han dog fra nu af vilde skjænke ham den rette Trost og Kraft til at et forlade Mørket og vandre i Lyset, og tillige et taknemmeligt Hjerter for hermed hele sit Liv at kunne prise Ham, der havde reddet ham af Nøden.

Bunnen gav H. æfter for Legeme og Sjæl; den Fange blev meget rolig. Men endda i lang Tid (som han senere erfor, indtil den femte Dag) maatte han vente paa sin Befrielse, under Hunger og Tørst og forsmægtende Længsel efter det kjære Dagelys og efter frisk Luft. Han havde oftere tænkt paa sin Dør og skreget om Hjælp; thi, dersom det vor Guds Villie, foretom det ham lette at ende Livet under Gu' Lotinen end at do saaledes langsomt hen, lig en levende Begravet. Men Ang'n havde hørt hans Stemme. Thi allerede den anden eller tredje Dag efter hans Indspærring havde Guds Dom naaet Morderne; et af deres mægtigste Hoveder i Paris var fly-

ttet; hans Fald traat ogsaa hins hele blodige Blandes Ruin efter sig rundt omkring i alle Frankrig's Landstaber — samt Befrielsen af mange uskyldige Røngue. Det store Fængsel ved Siden af det Gul, hvori vor Tydsker sad, var derfor tomt; thi de Faa, som endnu ei vare guillotinerede, havde man sat i Frihed. Men alt dette vidste den arme, af hele Verden forglemte Fremmede dørnede i Gullet Fængling af; hans af Hunger og Kuummer aftvættede Lemmer gysede af bestandig Fieberfrost; kun Haabet om Guds Hjælp holdt ham endnu ilive. Men omendstjont Menneskene havde forglemmt ham, havde Gud dog ikke forglemmt ham. Den femte Dag efter hans Indspærring kom den Fængselsvogteren ogsaa engang ned til denne Del af de underjordiske Fængsler for at hente op de nu ikke mere nødvendige Lænker og Laase. Han saar da høret det slagende Skrig og det matte Raab om Hjælp, aabner Dørvindgen og ser der den stakkels Fremmede, som ikke mere var istand til at gaa alene, men maatte blive baaret op. I den friske Luft bliver han afmægtig; man lægger ham paa en Soldaterlæng, — medlidende Mennesker bringe ham Forfriskninger, saa han atter kommer til sig selv. Hans Angden og Længselen efter at komme ud af dette med saa meget Blod overstænkedes Land gide ham snart igjen Kraft til at forlade Leiet. Han vaiker ud af Døren, og nogle Dage efter er han igjen paa tydsk Grund. "Men," saa sluttede Manden sin Fortælling, "endstjont der nu allerede er hængaet sex Aar, siden jeg atter blev ført ud af det mørke Fængsel og frem i Lyset, kan jeg dog endnu ikke forglemme disse Angestens Timer, ligesom de da ogsaa, som I selv se, for stedse har sat sine Mærker paa mine Lemmer. Saa ofte jeg om Morgenerne atter ser det kjære Dagelys, takker jeg Gud ret indelig herfor; men endnu mere takker jeg Ham hver Dag, fremfor Alt paa Søn- og Helligdag; naar den stakkels Graandværksmand her No fra sit A bejde, og naar jeg sammen med Menigheden kan bede, synge og høre Guds Ord, takker jeg ham ret brendende for, at Han siden hine Angestens og Smertens Stunder har ført mig ud af det Mørke, hvori mit Hjerter forhen var nedsmukt, ind i det skjonne, glædelige, salige Lyk, som udstraaler fra Troen paa Ham og fra Freden i Ham. Thi jeg tænker stedse paa, at jeg først siden hin Tid har faaet min Frelser og Befrier ret af Hjertet her, og at jeg, nu kan tale med Ham som et Barn med sin Fader eller Moder. Og saa maai da det, som mine Smertestimer i Frankrig har medført, gjerne vor bestandig henge ved de ydre Lemmer, naar kun ogsaa det Gode, som de har medført, ret fast kunde blive hængende ved det indre Menneske indtil mit Livs Ende."

Droslen (Trosten).

Ogsaa her i Amerika have vi mange hellige Sangfugle, blandt hvilke de forskjellige Slags Drosler spille en betydelig Rolle.

Her have vi saakaldet Skovdroslen (Wood Thrush), der om Sommeren søermer i vore Skove og synger fra den tidlige Morgenstund til sent om Aftenen. *Andubon*, der anvendte mange Aar af sit Liv til at undersøge vor Dyreverden paa en Tid, da vort Land endnu var lidet beboet, taler saaledes om disse sine ensomme Vandringer i vore Skove: "Hvor inderligt har jeg ikke ved saadanne Leiligheder prist Skaberens for, at han skabte Skovdroslen og satte den ogsaa i disse øde, mennesketomme Skove, at Mennesket aldrig tør fortvile, men steds mindes om, at Guds Hjælp altid er nær. Jeg ved ikke, med hvilket tonende Instrument jeg kan sammenligne dens Sang; thi jeg kender ikke et eneste saa m. lo. dist og harmonisk. Snart hæver dens Stemme sig i fuld Kraft, men synger saa igjen paa den yndigste Maade ned til en neppelig Høitien."

Amerikernes særskilte Dabbling er *Bandredroslen* (Robin, Rødhalsen), det første Bud om den kommende Vaar, og den sidste af Skovens Sangere, der om Høsten forlader os for at drage til det varmere Syden.

Dens Sang er vel langt fra saa sjon som Skovdroskens; men den nærmer sig fortrøstigt vore Huse og bygger sin Rede tæt ved dem.

Den bedste Sanger af dem alle er dog den verdensberømte Mocking-bird, *Spottedroslen* eller *Spottefuglen*, hvis Hjem er Syden, men som man da ogsaa her i Norden har i Bur, hvor den ogsaa ret lystig synger. Den udmærker sig baade ved sin Stemmes Rigdom, Omfang og Bøielighed og ved sin uovertræffelige Færdighed i at efterligne andre Fugles Sang og anden Lyd. I de aareldste Hensende naar den uansjteligt over alle andre Fugle, og de fleste sætte dens Sang over enhver anden Fugls, ogsaa Nattergalens. Dens Sange ere saa mangeartede, at man ofte tør at høre et helt Sangkor af forskjellige Fugle. Den kan begynde med Gjerdesnaitens Lokkelyd, derefter gaa over i Purpurhalens Sang, saa pludselig strige som Spurvefalken og saa videre efterligne den ene Fugl efter den anden i det Uendelige. Sangene veksle efter Stedet, hvor den befinder sig. I den frie Skov efterligner den Skovsvalens Sang, i Menneskets Nærhed indblander den i sin Sang al den Slags Lyd, som den der hører: Hørens Galen, Gæskenes Snadren, Rattens Miauen, Hundens Gøen, Svinets

Forestreet Gille.

Orniten, Dørens Knirken, Møllens Klapren osv. Den kan saaledes ved sine Lyd narre og bringe det hele Hus i Oprør. Hunden synes at høre sin Herres Raab, Sønen sin ængstede Kyllings Klullen, ja alt Hjærkræ i Gaarden den frygtelige Røvfugls Skrig. Det er da rimeligt, at vi her maa betale meget høje Priser for en saa mærkelig Fugl.

Havens sidste Blomster.

Septembersolen kastede sit milde, venlige Skjær over hele Naturen; det var, som om den vilde gjøre Alt, hvad der stod i dens Magt, for endnu at give Alt et sommerligt Udspende, sjønt Markerne vare tomme, og Lovet paa Træerne havde et aulagligt Skjær. Luften var mild og varm, det var ganske stille; ikke en Vind rørte sig; det saa venligt ud i den store, smukke Have, især foran Hæstuedøren, hvor der endnu var et rigt Blomsterflor i den grønne Plæne, i hvis Midte et gammelt Balkontræ strakte sine vægtige Grenene næsten helt ned til Grønsværen.

Rige ud for Hæstuen var der et Bed med pragtfulde Georginer, mørkerøde, fiolette og gule; hver enkelt var saa fin og smuk, stod saa rank mod den grønne Blomsterpind, som kunde den sole, at den var den største og mest glimrende af alle Havens Efteraarblomster. Til begge Sider var der mindre Bede, nogle med Revfoier og Asters, andre med Nefeda.

Et af dem stod en lysrød Aster; den lignede næsten en Rose, saa fin og yndig var den; midt inde mellem de tynde Blade hvilede en Dugdraabe, saa stor og klar som en sunken Diamant. Morgenen lyfte hen over den, og alle Regnbuens Farver straalede i Dugdraaben. "Hvor her er friskt og deiligt," tænkte den lille Aster og kastede sit sine Hoved, saa Dugdraaben bevægede og ristede ned mellem dens Blade; det var for den som et forfriskende Bad. Den saa mod Solen. "Maaſte det er sidste Gang, jeg ser Solen staa op," tænkte den, "blot en eneste kold Nat som den forrige, saa maa jeg visne; men endnu en Gang tør jeg nyde alt det Liv og al den Herlighed, der straaler mig i møde; jeg er

saa lykkelig, skal jeg end dø, før atter Solen staaer op."

"Visne", gjentog en stolt, gul Georgine, der knejsede nær ved den lille, røde Aster, "o! det ghyser gennem Stænglen paa mig, naar jeg bare kommer til at tænke derpaa; men det er vist heller ikke sandt, at vi alle skal visne; det er, fordi de andre er saa lavt nede, at saadanne Tanker komme over dem; jeg kunde ikke udholde at være der nede mellem Græs og simple Markblomster; det plager mig nok at jeg maa taale disse Nefeda i Nærheden; de har næsten ikke Farve skabt; den ene ligner ganske den anden, og saa den Duft! Uhu! det piner mig! det er, ligesom hver Ribbe i mig rystede; hvor det er ubehageligt at være nødt til at være sammen med saa simple Væxter, langt hellere vilde jeg være blandt Potteplanterne der inde i Binduerne; det er dog vist langt noblere Blomster, og saa staa de saa høit," og i det samme rettede Georginen sig i Beiret, som om den var bange for at miste noget af sin Værdighed.

"Kom, Alfied, her stude vi nok nogle Blomster, som kan tage sig smukt ud i den store Guitlande over Døren i Salen, hvor Høstgildet skal være i Aften; vi mangle kun et Par rigtig store, saa er hele Salen pyntet," sagde en ung Pige, som traadte ud i Haven. — "D, ja! hvor jeg glæder mig til i Aften," jublede den lille Dreng, som kom springende bag efter hende, "og hvor du har pyntet nydeligt, Anna! — Nei, se dog, hvor den er smuk!" raabte han i det samme og pegede paa den store, gule Georgine, "den kan vist bruges, kan den ikke? No, maa jeg høre den ind!" og den lille Dreng brod den ranke Stængel over og bar Georginen ind i Salen; men den unge Pige bøjede sig ned og holdt sin Haand om den lysrøde Aster: "Hvor den er yndig," sagde hun beundrende, "det er næsten Synd at plukke den; men den kan dog ikke holde sig ret længe alligevel; jeg tror jeg vil sætte den i mit Haar i Aften", og forsigtig klippede hun den af og lagde den i sit Lørklæde.

"Gud ske Lov, det var den største af dem alle," sukkede en lille Nefeda, der stod frødigere end alle de andre, sjønt den stod udenfor Bedet — et lidet Tro var om Foraaret blevet tabt i Græsset, og der var det vøjet op — den havde

hørt Georginens forargerlige Tale og solte sig ligesom befriet, da den blev plukket, og dog gjorde det den ondt for den: "Den Stakkel", tænkte den; "at, den vid ikke, at al den Hærlighed snart er forbi; den oversaa mig, fordi jeg havde Duft; kunde jeg ikke dufte længere, kunde jeg heller ikke leve længere. Hvorfor mon jeg blev sparet? hvorfor blev jeg ikke klippet over? at, det er sandt! hvad skulde jeg imellem de andre stadselige Blomster? mig vilde Ingen se paa; men det er ogsaa langt bedre at staa her og dufte end komme til Væ og saa dø."

Ja nu var Georginen kommen til Væ; hoit straalende og stinnede den som en liden Sol om Aftenen, da Lyfene blev tændte, da Musikken lod nedenunder den. Den var saa stolt; hver Gang Nogen saa sig omkring i den pynkede Sal, troede den, de saa paa den; aldrig havde den drømt om at komme saa hoit tilveirs. Men Hoished staa for Fald; da Lyfene sluktedes, laa den nedtrampet og visnet; Ingen ofrede den en Tanke.

Den lille røde Asters — ja, den maatte dø, for Sol stod op; men den havde hørt og set saa meget deilig forinden. Den var lykkelig; den havde sølt det bedste, der kan soles i Verden; den var bleven omgivet med Kjærlighed; den havde hørt den unge Pige tale saa kjærlig om den, set hendes straalende Vine, da hendes Hjertenskjær sagde: "Den lille røde Blomst ligner dig selv; den vil jeg bede om. Den skal være mig et Minde om denne lykkelige Aften, da du har lovet at blive min Brud." Han tog den lille Asters, og da Solen stod op, laa den indsoopt i Silkepapir, omvunden med Etkebaand; visnet var den, men dog ikke rigtig død; den skulde jo være et levende Minde om Lykke og Kjærlighed.

Næste Dag var det atter varmt og sommerligt; under det store Balnodtræ sid den unge Pige; hun læste og saa saa glad ud, hvad mon hun læste? Pludselig saa hun op og fik Die paa den lille Dreng; han laa i Græsset nær ved; med en afbrækket Kniv havde han borttaget noget af Grønsøveren og klappede nu Jorden til, det var et helt lille Bed, han havde lavet. "Hvad bestiller du, Alfred?" spurgte den unge Pige smilende og satte sig ned i Græsset hos ham. — "Jeg laver mig en

Have, der skal være min egen; nu skal du bære se, jeg planter ogsaa Blomster i den, og der maa ingen andre plukke af dem end jeg. Men der jo næsten ingen Blomster mer i Haven; aa jo, der staa en! den vil jeg have i Midten; den er den allerjævneste, og hvor den dufter yndigt! den lille Hæveda skal være min; maa jeg ikke nok have den? Vil du love mig, at det maa være min ganske alene?"

"Ja, min egen lille Ben, det maa den; men plante den der, det maa du ikke; selv om du en kort Tid kunde glæde dig over den, vilde den dog snart miste sin slette Duft, ja maasse helt visne; det kunde du ikke nænne, kunde du vel?"

"Nei, nei," sagde den lille Dreng med Taarer i Øinene, "naar Blomsten visner, dør den jo; men kommer den saa ikke op i Himlen? Anna, du har jo fortalt mig, at oppe i Paradisets Have, hvor alle gode Dørn komme, naar de dø, er der deilige Blomster, som de altid maa lege med; er det de Blomster, der dø her nede?" — "Nei, Alfred, — men nu vil vi gaa ind og lege med noget andet," og den unge Pige kysede Barnets klare Pande, tog den lille Haand, der endnu var fuld af Jord, inden i sin og gik ind i Huset.

Men ude i Haven stinnede Solen paa den lille, bestedne Blomst, der bævede af Glæde over al den Lykke, den syntes, der var vedsfaret den: Barnet havde fældet Taarer, fordi den skulde visne, Barnehænder havde taget saa varlig paa den uden at bryde den fine Stængel over; det var, som var den blevet kjærtregnet, og den drømte om Alt, hvad en lille Plante kan glæde sig over, den tænkte slet ikke paa at visne, skjønt det var Efteraarsjolen, der stinnede hen over den. —

Det var blevet trist og taaget; Alt bar Præg af det siddigste Efteraar; Luften var saa klam og fngtig, at der af og til faldt store Draaber, ligesom Regn. Mon det var derfor, den unge Pige holdt sit Lommepokke op til sit Ansigt, idet hun traadte ud i Haven? Nei, paa hendes Kind faldt store, tunge Draaber, Sorgens klare, bitre Taarer. Hun holdt i Haanden en lille Kurv og samlede i den, hvad grønt der endnu var tilbage i Haven, og hvortil? — Hendes lille Ben, der græd, fordi Blomsten skulde visne, var nu selv visnet som

en liden, fin Plante, der pludselig gaar ud — nu legede han med Paradisblomsterne i Guds Himmel, hvor Jutet salaner og forgaar; men for alle den, der elskede ham her paa Jorden, var det tungt og suerieligt, derfor trillede der Taarer paa de Blomster, der skulde smykke hans sidste Seng. Der var ingen flere Blomster at finde, og den unge Pige gik langsomt op ad Havegangen, forbi Græsplænen med de tomme Bede og det store Valnødtræ. I det hendes Die saldt derpaa, mindedes hun den sidste Dag, hun og Alfred havde siddet der. Hvert Ord, han havde sagt, vandt hende i Hu; der var endnu Spor af det Sted, hvor han vilde indrette sin lille Have, og hun tænkte paa, hvorelkes det eneste, der nu var tilbage for ham her paa Jorden, netop var en saadan liden Met paa Kirkegaarden, den lille Have med de duftende Blomster, plantet af kjærlige Hænder. "Og Blomsten," sukede Anna, "som jeg lovede maatte være hans eg'n, mon jeg dog ikke kunde finde den?" — Jo der i Græsset stod den lille Neseda, fin og frodig; den ene Taare efter den anden trillede ned paa den. Saa blev den da plukket, og hvor kom den hen? Den unge Pige lagde den paa den lille Drengs Bryst; der laa den og visne. Hun havde bedet om det maatte være hans; saa blev den det sidste, der skjænkedes ham, medens han selv sloi som en Engel i Paradisshaven.

Blomst kan visne; for Sol gaar ned,
Knækket til Jorden den falder;
Ejelen gaar hjem til den evige Fred,
Naar kun Vorherre den kalder.

Katekismens Jubelfest.

I Slutningen af denne Maaned ville vi, kjære Børn, rundt om i vore Menigheder paa Reformationsfesten særligt bringe Gud vor Tak for den kostelige Gave, han har givet sin Kirke i Luthers lille Katekisme. Det er nu nemlig 350 Aar, siden denne herlige Bog blev skrevet af Luther. Vi kunne aldrig nok paa-komme, hvad for en kostelig Skat vi i vor lutheriske Kirke have i denne Bog. Gud hjælpe Guds Alle til ret at lære og bevare dens Ord i Guds Hjerte!

Dr. Jonas, Luthers Medarbejder, siger om Katekismen: "Den er den rette Børnebibel; thi ligesom man i Bibelen finder, hvad der er nødvendigt til Salighed, saaledes og her i Kortheid, ensfoldigt og forstaaeligt for enhver, saa Ingen kan undstyld sig med, at det er ham for tungt." "Katekismen er en liden Bog, som man kan kjøbe for 6 Skilling; men 6000 Børnener formaar ikke at betale for den."

Joachim, Tyske i A nhalt, skrev selv i sin lille Katekisme: "Næst efter Bibelen er den min bedste Bog."

Detinger (død 1782) sagde som Ordning: "Jeg staa nu vistelig igjen paa det gamle Punkt, som jeg stod paa, da jeg var Børn; thi al min Videnskab er indeholdt i Luthers lille Katekismus."

Lohe, en Theolog i Tydskland, der nylig er død, siger: "Om ogsaa Tusinder af Katekismeforklaringer bleve trykte, saa at der opstod en Synflod deraf, saa vilde dog Luthers lille Katekisme blive Arken over denne Flod."

Luther fortæller om sig selv: "Ejendommeligt jeg er en gammel Doktor (Lærd) i den hellige Skrift, er jeg dog endnu ikke, særdig med Børnelærdommen og forstaaar endnu ei tilfulde de ti Guds Bud, Troen og Tadelvor; jeg kan ikke udstudere det eller lære det til Ende, men lærer endnu tagligt derpaa og fremstiger Katekismen tilligemed min Søn Hans og min Datter Magdalene."

Om Katekismen kunne I derfor ret med Sandhed sige:

Børnet voxer tibtigt fra sin Stamme,
Bliver snart til Duffetst for klog;
Ingen, blev han noksaa lærd og gammel,
Voxer fra sin lille Lærebog.

Læg dens Ord blot dybt i Hjertets Gjemme,
Saa har Joden Lys paa Livets Sti!
Lad det lyde gennem Broderstemme:
Vær et Børn og sæt din Fryd deri!

Gjem saa Bogens Ord! O, lad dem være
Noksaa simple, blot du efter dem!
Store Trær, som rige Frugter bære,
Voxte af en liden Kjerne frem.

Og, som af en liden Rilde stöder
Mægtig Flod med mange Arme smaa,
Spire alle sande, sjoonne Dyder
Af Guds rene Ord i Hjertets Braa.